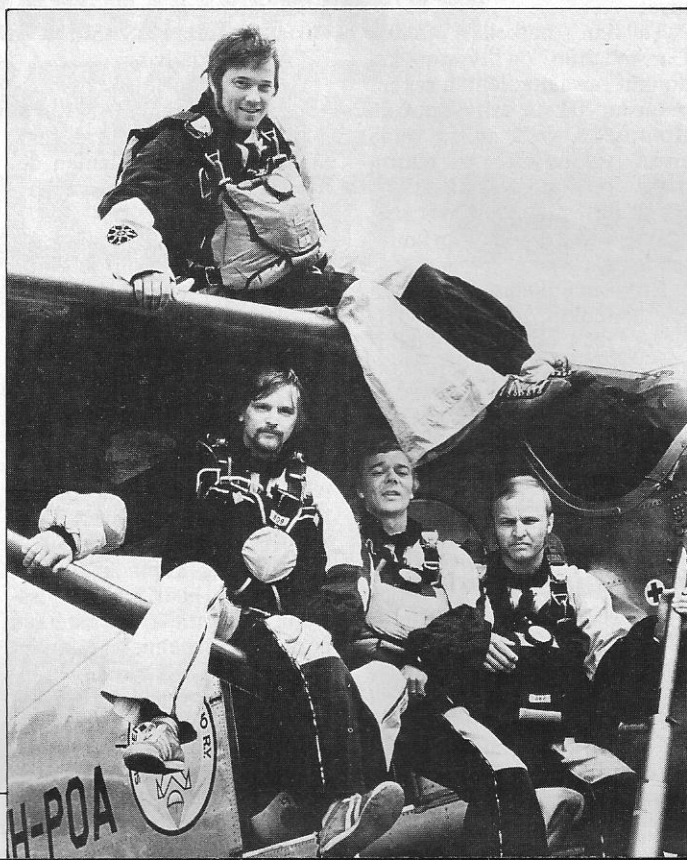
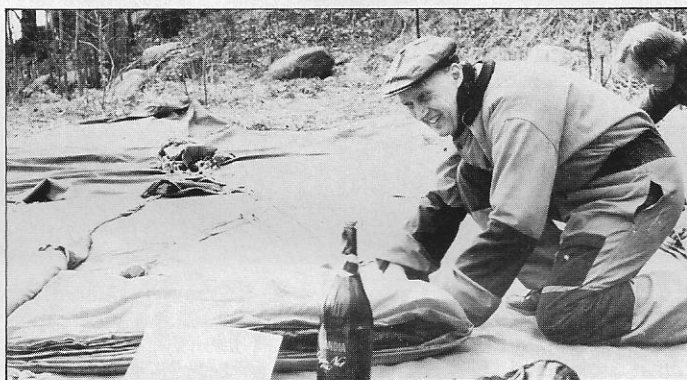

SUOMEN LASKUVARJOKERHO 25-VUOTIAS

Suomen Laskuvarjokerho juhlii tänä vuonna 25-vuotistaivaltaan. Malmin lentokentälle perustetusta muutaman miehen ryhmästä on kasvanut suuri ja aktiivinen hyppykerho.

↑ Suomi oli ensimmäistä kertaa mukana MM-kilpailuissa Leipzigissä 1966. Mukanaolleet olivat kaikki SKL:n jäseniä. Vasemmalta: Eero Ylinen, Jorma Mali, Antero Takkala, joukkueenjohtaja Erik Savolainen, Risto Valta ja Harri Toivonen.

↘ SLK:n yksi ahkerimmista perinteisten lajien hyppääjistä on Pekka Ora, jonka ensimmäistä tuhatta hyppyään kuvanottohetkellä juhlitaan. Nyt on hyppyjä jo lähes kolmetuhatta.

← 70-luvulla tuli muotiin relatiivihyppäminen, kun kerho sai isomman ja tehokkaamman Pilatusen. Nyt vanha Pilatus on vaihdettu jo Turbo-versioon. Relatiivihyppääjien kärkijoukkue oli "Sorsat", johon kuuluivat ylinnä oleva Into Taskinen ja strevalla vasemmalta Kari Puhakka, Pertti Jomperi ja Hannu Sailavuo.

Kuinka kaikki alkoi

Vuonna 1960 Kavo Laurila, Onni Kuusisto ja muutamat

muut saivat aikaiseksi Suomen Laskuvarjokerhon – ensimmäisen maahamme. Hyppymäärät olivat alussa perin vaatimatottomat: kahden ensimmäisen toimintavuoden kaikki hypyt, yhteensä kahdeksan kappaletta, hypättiin ulkomailla. Vuosikymmenen puolivälissä hypymäärä oli noin 850 vuodessa. Jäsenistöä oli kertynyt noin 100 henkeä.

Konventionaalisten lajien, siis taito- ja tarkkuushypyn, MM-kilpailuihin lähetti Suomi ja SLK ensimmäisen kerran edustajiaan vuonna 1966. Antero Takkala sijoittui 18:sta henkilökohtaisessa tarkkuushypyssä.

Relatiivihyppämisestä ei tuolloin tiedetty mitään. Relatiivia kutsuttiin kainosti kohtaamisharjoitteluksi ilmassa.

Konventionaalisten lajien SM-kisat käytiin vuonna 1968 Nummelan lentokentällä. Risto Valta-niminen mies tuli tuolloin tutuksi monille. Hän voitti kaiken voitettavissa olleen. SM-kilpailujen jälkeen matkattiin PM-kisoihin. Eero Ylisestä tuli yleismestari Risto Vallan voittaessa taitohypyn.

Maailemanmestaruuskilpailut pidettiin Itävallassa. Siellä SLK:n edustajat ylsivät joukkuetarkkuudessa kuudenteen sijaan. Jorma Mali oli niin ikään kuudes henkilökohtaisessa tarkkuudessa.

Vuonna 1968 liikuteltiin varsin pieniä rahasummia kerhotoiminnassa. Taseen loppusumma oli noin 20.000 silloista markkaa.

1970-luvulla tapahtui paljon

Seuraavalle vuosikymmenelle siirryttiin Risto Vallan hallitessa taitohyppyä niin Suomessa kuin pohjoismaissa.

Relatiivihyppäamisen aika-kausiksi alkoi. SLK:n perinteisissä Helluntaikisoissa uusi laji oli ensimmäistä kertaa mukana keväällä 1974. Innostunut harjoittelu tuotti tuloksen. Suomen ensimmäinen kymmenen hyppääjän tähtikuvio muodostettiin Malmilla 27. 08. 1974. Hyppykoneena käytettiin AN-26:a. Hyppääjänä oli tunnettu Sorsat-ryhmä.

Suomen Laskuvarjokerhon edustajat ovat voittaneet kaikki relatiivikisojen Suomen mestaruudet. Alkuaikoina kilpailtiin kymmenen hengen nopeustähtikisassa ja neljän hengen sekvenssissä. Vähitellen nopeustähtikilpa jäi pois. Uutena lajina tuli mukaan vuonna 1981 kahdeksan hengen sekvenssi. Tämän mahdollisti SLK:n uusi lentokone, kesällä 1980 ostettu Pilatus Turbo Porter, joka vie kerralla 10 hyp-

pääjää taivaalle.

Vuodesta 1973 hyvin palvelut vanha Pilatus myytiin Norjaan.

RW:n voittokulku

Konventionaalisisa lajeissa menestys on jäänyt viime vuosina vähäiseksi. Relatiivihyppäminen on ylivoimaisesti suosituin laskuvarjourheilun muoto SLK:ssa. Jo oppilaat imevät itseensä ”ärvevaikutteita” ja odottavat innolla ensimmäistä ryhmähyppyään. Relatiivin suosion yksi syy on erinomainen hyppykone, joka kipuaa vaivattomasti neljän ki-

lometrin korkeuteen. Tuntuu tuhlaukselta hypätä pois matkan varrelta kun tarjolla on 70 sekuntia vapaata pudotusta.

Juhlimiseen on syytäkkin

Juhlavuotenaan Suomen Laskuvarjokerholla on takanaan ennätysmäärä hyppyjä. Syyskuun puoliväliin mennessä oli varjon varassa leijailtu alas noin 8.400 kertaa. Alkeiskursien suosio on yllättänyt kerhon kouluttajat. Pilatus toimii moitteettomasti, ja jäsenmäärä kasvaa tasaisesti ollen lähes 400. Kerhon menestys ja kasvu

näky myös numeroina. 80-luvulla taseen loppusumma on ylittänyt puolen miljoonan markan rajan.

Laajenevan toiminnan myötä kerhon tarpeet kasvavat. Kerhon toimitilat ovat ahtaat ja ajan patina näkyy rakennuksissa. Varjokalustoa joudutaan uusimaan ilmeisesti hyvinkin vallankumouksellisella tavalla. Kauniina viikonloppuna kerhon koneen kapasiteetti joutuu koetukselle.

Laskuvarjoilun edelläkävijäkerholla riittää siis haasteita ja investointeja tulevaisuudessaan. ●

Silloin TEKSTI: KAVO LAURILA kun se parasta oli...

Suomalaisen laskuvarjohypyn kaksi pioneeria 60-luvun varustuksissaan. Vasemmalla Onni Kuusisto ja Kavo Laurila.

Neljännesvuosisata sitten kaikki alkoi ja ensimmäiset 10 vuotta tuli mukana loikituksi. Varsinainen uteliaisuus heräsi kesällä 1956 Ranskassa. Oltiin purjelennon MM-kilpailuina. Toiminnan taukonumeroina valui taivaalta varjon varassa useaan otteeseen muutama veijari, jotka erinomaisen au-liisti kertoivat uuden onnensa lähteestä. Kirjoittelin artikkelisarjaa Ilmailuun laskuvarjoilusta. Kauaa ei tarvinnut odotella kun Kuusiston Onni soitteli sanoen, että hän ja muutama muu olisi halukas kokeilemaan hyppäämistä.

Ensimmäinen tavoite tähtäsi oman väen valistamiseen. Kuvittelin kirjoittavani muut ilmailuhimiset myötämielisiksi laskuvarjourheilun ajatukselle. Liekö onnistunut.

Suurta yleisöä kävin kyllä saman tien ahdistelemaan. TV:ssä oli yksi hyvin auttavainen puolituntinen syyskuussa 1965. Siinä Orvo Kontio syysäsi hyppyrientoa mukavasti eteenpäin.

Samainen Orvo Kontio hypäsi myös kerran. Mieleen on jäänyt oman pojan kehaisu naapurin vesalle: ”Isä heitti eilen Orvo Kontion puuhun Malmilla.” – Aina ei hypymestaruus johda parhaaseen tulokseen rantakaupungin meri- ja mannertuulten kisaillessa.

Mikrofonilla kiusasin koko Suomen kansaa. Radio hyväksyi ohjelmistoonsa peräti 10 laskuvarjoaiheista ohjelmaa. Ensimmäinen tarina oli 10. 8. 1956 nimeltään ”Hyppy tyhjyyteen”.

Alkuvuosien pyörähtelyt LUKTissa ottivat mukaansa. Sieltä urkeni automaattisesti väylä Suomen Ilmailuliiton hallitusnäkyymiin. Hallituksen jäsenten asenne oli mielestäni erinomaisen kannustava. Eri-tyisen kiitoksen ansaitsevat vuorineuvos Uolevi Raade ja pääjohtaja K. J. Temmes.

LUKTin pitkäaikainen sihteeri oli meillä ehdottoman hyvä. Hän myötäeli hillitysti joskus myrskyisetkin kokoukset.

SIL:n toiminnanjohtaja Jaako Kaskia tietää laskuvarjourheilusta enemmän kuin moni hyppääjä.

Kansainvälisiä suhteita ylläpidettiin mm. FAIhin ja pohjoismaisiin ”virkaveljiin”.

Aivan alkuun valui suurin tietous Ranskasta, jonka laskuvarjokeskuksissa kävin useiden liikematkojen yhteydessä.

Vuoden 1960 niin oma kuin isänmaan saldo oli 3 hyppyä, kaikki Amerikoissa. Vuoden 1961 kaikki 5 hyppyasuoritusta kuuluivat samanaikaisesti itselle, kerholle ja valtakunnalle. Hyppäsin nuo hypyt Ranskassa.

Vuoden 1962 kesällä ja syksyllä hyppäsin ensimmäiset hyppyni Malmin yllä. Seuravana tuli peräti 50 kertaa loikituksi.

Ensimmäisen näytöshypyn kokemukset ovat jääneet mieleeni elävästi. Kerholle järjestyi ansionmahdollisuus Lohjanjärven jäällä 04. 02. 1962. Pakkolaukaisulla ponkaksi kersantti Altti Heiskanen laskuvarjojääkäreistä. Itselläni oli lähtökorkeus 800 metriä. Hyppy oli ensimmäiseni kotimaassa.

Hyppypaikan määrittely tapahtui armeijan silloisen menettelyn mukaisesti kaasupallojen avulla. Olisiko johtunut pakkasesta, autojen liikkeestä vai Zlin Trenerillä parin metrin korkeudessa Seppo-Selällään-Saarion ylipyhäkäsistä, pallot ottivat ja ajautuivat mahtavia matkoja. Siinä olikin päättämistä ja arvioimista oikean uloshyppypaikan suhteen.

Ei vaivannut hypyn jälkeen kylmyys, ei kyllä omaponnis-teenen ujouskaan. Eivätkä etenkään yleisön suosionosoitukset. Varjo nimittäin pudota upposi kuin kivi, ei niin kovaa mutta suoraan aukipullahtamisensa kohdalle. Onhan huikea taival pari kolme kilometriä umpihangessa tarpoen syliä naitonia tulvillaan. ●